

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Nógrád Megyei Bíróság Dr. Kohajda László ügyvéd (...) által képviselt Cs. V. (...) *felperesnek* - Dr. Sneider Zoltán jogtanácsos által képviselt *Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága* (3530 Miskolc, Kandia u. 12-14.) *alperes* ellen *adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata* iránt indított perében meghozta a következő

í t é l e t e t :

A bíróság az APEH Észak-magyarországi Regionális Főigazgatóság Nógrád Megyei Igazgatóságnak az alperes 4071753005 iktatószámú határozatával helybenhagyott 3202652794 iktatószámú határozatát az ***alábbiak szerint változtatja meg:***

I. Az általános forgalmi adó 2005. IV. negyedévi adókülönbözetét és adóhiányát *4.000.- forintra*, 2006. I. negyedévi adókülönbözetét és adóhiányát *1.000.- forintra*, 2006. IV. negyedévi adókülönbözetét és adóhiányát *7.000.- forintra l e s z á l l í t j a .*

A 2006. III. negyedévre és 2007. I. negyedévre megállapított adókülönbözetet és adóhiányokat, valamint a 2009. évi adókülönbözetet ***t ö r l i .***

Ennek következtében a felperes terhére *12.000.- forint* adókülönbözet és ugyanezen összegű *adóhiány* keletkezett.

II. A következő időszakra átvihető követelés *50.000.- forintra v á l t o z i k .*

III. Az adóhiány utáni adóbírság *6.000.- forintra c s ö k k e n .*

IV. A késedelmi pótlék összegét *3.000.- forintra l e s z á l l í t j a .*

Kötelezi az alperest, hogy 15. napon belül fizessen meg a felperesnek 30.000.- (Harmincezer) forint perköltséget.

A perben feljegyezett 37.260.- (Harminchétezer-kettőszázhatvan) forint kereseti illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincsen helye.

I n d o k o l á s :

A felperesnél megtartott adóellenőrzés adatai alapján az APEH Észak-magyarországi Regionális Főigazgatóság Nógrád Megyei Igazgatósága a 2010. november 2. napján kelt 3202652794 iktatószámú határozatával a felperes terhére általános forgalmi adókülönbözeteket és adóhiányokat állapított meg. Egyrészt azért, mert a vendégvadászjegy összege után általános forgalmi adó nem került felszámításra.

Másrészt azért, mert a trófea bírálati díjak után sem számítottak fel általános forgalmi adót.

Harmadrészt pedig azért, mert a felperes által hivatásos vadászként alkalmazott egyéni vállalkozók számláiban szereplő általános forgalmi adó levonására a felperes nem volt jogosult, mert a hivatásos vadászok tevékenységét munkaviszonyban végzett tevékenységnek értékelte az adóhatóság. Ennek következtében az elsőfokú határozat a felperest 606.000.- forint általános forgalmi adókülönbözet, 303.000.- forint adóhiány és 294.000.- forint késedelmi pótlék megfizetésére kötelezte.

Ez a határozatot az alperes a 2011. február 14. napján kelt 4071753005 iktatószámú határozatával helybenhagyta.

A keresetlevelével a felperes ezeknek a határozatoknak a bírósági felülvizsgálatát kezdeményezte és ennek keretében azok megváltoztatását úgy, hogy az egyéni vállalkozó hivatásos vadászok számláiban szereplő általános forgalmi adók összegével a felperes terhére megállapított általános forgalmi adókülönbözet és adóhiány csökkentésre kerüljön és ennek megfelelően kerüljön csökkentésre a kiszabott adóbírság és késedelmi pótlék is.

Jogszabálysértésként jelölte meg, hogy a felperesnek a hivatásos vadászokkal kötött, a Polgári Törvénykönyvön alapuló szerződéseinek a Munka törvénykönyvén alapuló munkaszerződéssé történő átminősítése megalapozatlan.

A hivatásos vadászokkal kötött megbízási szerződések egyáltalán nem tartalmaznak munkajogi elemeket, az azokban szereplő, megtevesztőnek minősülő kifejezések, mint a „munkaadó” és a „munkaidő” pusztán annak következményei, hogy ezeket a szerződéseket joghoz nem értő emberek írták.

Az alperesi határozat indokolásában az átminősítés alapjául megjelölt ismérvek közül, a munkaidőre vonatkozó kivételével, valamennyi ismerv olyan, amely teljesen megfelel a vállalkozás (megbízás) jegyeinek, nem sérti a mellérendeltségi jogviszonyt és, összhangban a Ptk. 477. § (2) bekezdésével, a megbízó utasítási jogára vonatkozó törvényi rendelkezésnek megfelel.

A munkaidőnek a szerződésbe történő feltüntetése az, amelyik eltérő lehet a vállalkozás megbízás jegyeitől, azonban a perbeli szerződésekben szereplő munkaidő itt nem a munkajogi munkaidőnek felel meg, hiszen évi 2500 óra a munkajog szabályainak megfelelően, törvényesen nem lett volna kiköthető.

Az alperes a kereset elutasítását kérelmezte.

A bíróság a felperes kereseti kérelmét a következők miatt találta megalapozottnak.

A felperes először B.Gy. egyéni munkavállalóval kötött vállalkozási szerződést vadászterületén vadgazdálkodási, vadőri feladatok ellátására. Vállalkozási szerződéshez készített mellékletben rögzítették az elvégzendő vadgazdálkodási feladatokat.

Ez a vállalkozási szerződés folyamatosan megújításra került úgy, hogy a perbeli adóellenőrzési időszakra a 2004. augusztus 1. napján kelt vállalkozási szerződés szerinti tevékenység esett.

S.A. egyéni vállalkozóval a vállalkozási szerződés 2004. október 26. napján jött létre, ehhez is olyan melléklet került csatolásra, amely a vadgazdálkodási feladatait az egyéni vállalkozónak meghatározta.

Ezeket a szerződéseket (ténylegesen a szerződések mellékletét) értékelve jutott arra a következtetésre az adóhatóság, hogy azok több lényeges ponton a vállalkozási szerződés jellemzőitől eltérő jegyeket mutatnak azért, mert

- a szerződésben a hivatásos vadász évi munkaideje pontosan meghatározásra került,
- mind a szerződés, mind a nyilatkozatok szerint a hivatásos vadász részéről egy folyamatos rendelkezésre állás történt, hiszen saját területén a különböző időpontokban történő vadászatokon ott kellett tartózkodnia, a vendégeket kísérni kellett, a lőtt vadat a vadátvevőhelyre kellett szállítani,
- napi munkáját a vadászmesterrel egyetértésben végezte,
- munkakapcsolatot tartott a vadásztársaság területén dolgozó erdészekkel,
- anyagbeszerzéseket a vadásztársaság számára a vadászmester megbízása alapján eszközölhetett, a vadászmester utasíthatta és köteles volt minden olyan egyéb feladatot elvégezni, amellyel a vadászmester megbízta,
- a vadászmester távollétében vadászatvezetői szerepet töltött be - be kellett tartania a vadásztársaság baleseti előírásait - gondoskodnia kellett a vadásztársaság tulajdonát képező eszközök biztonságos raktározásáról, megóvásáról.

Ezekből a jegyekből az adóhatóság azt a következtetést vonta le, hogy a felperes és a hivatásos vadászok között nem a mellérendeltség érvényesült, ez a viszony munkaügyi jegyeket hordoz, így közöttük nem polgári jog jogviszony alakult ki, ami miatt a szerződések vállalkozási szerződésnek nem tekinthetők, ennek következtében a hivatásos vadászok által a vadásztársaság felé kibocsátott számlák tartalmilag nem

hitelesek, mert színlelt szerződésen alapulnak, ezért tehát az Áfa levonás alapját nem képezhetik.

Az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (Art.) 1. § (7) bekezdésének első mondata feljogosítja az adóhatóságot arra, hogy a szerződést, ügyletet és más hasonló cselekményeket valódi tartalmuk szerint minősítse és a valódi tartalom szerint vonja le adóztatási következményeiket.

Ez alapján a törvényi rendelkezés alapján kellett megvizsgálni, hogy a perbeli szerződéseknek (mellékletükkel együtt) mi a valódi tartalma.

Ennek során észlelhette, hogy évi 2500 óra munkaidő-keret törvényesen nem határozható meg.

A hivatásos vadászok nyilatkozataiból viszont egyértelműen megállapítható, hogy a felperes és a hivatásos vadászok semmilyen munkaidő-nyilvántartást nem vezettek, így tehát a szerződés teljesítése során a munkaviszonyra alapvetően jellemző munkaidőnek a felek jogviszonyában ténylegesen semmilyen jelentősége nem volt. A hivatásos vadászoknak ténylegesen mindig az ebben a feladatkörben felmerülő adott tevékenységet kellett elvégezniük, legyen szó vadetetésről vagy vadásztatásról, vagy más, a hivatásos vadász tevékenységére a vadászati törvényben és a végrehajtási rendeletében előírt feladatok végzéséről. Így módon a felperes és a hivatásos vadászok között létrejött vállalkozási szerződésnek nevezett szerződés valójában egy megbízási keretszerződésnek minősíthető, amelyben rögzítésre került, hogy a hivatásos vadász milyen, rendszeresen visszatérő, folyamatosan ismétlődő tevékenységek ellátására köteles és a megbízó utasítási joga alapja mik azok a tevékenységek, amelyeket az utasításnak megfelelően az adott tevékenység felmerülésének időpontjában köteles elvégezni.

A szerződés teljesülése során (valós tartalom) az sem volt jellemző, hogy a felperes által a szerződés mellékletében kijelölt személy utasítással látta volna el a hivatásos vadász vállalkozókat. A jellemző az volt, hogy a megbízási szerződésben rögzített feladatokat a hivatásos vadász vállalkozók önállóan szervezték és végezték el.

A fentiekből következően a vállalkozási szerződés mellékletének a szövegezése a szerződés valós tartalmának nem felel meg. Az adóhatóságnak pedig az Art. 1. § (7) bekezdése alapján nem a szerződés szövegét, hanem a szerződés valós tartalmát lehetett és kellett minősíteni.

Ezen túlmenően, attól még, hogy a polgári jog a megbízás keretében ismeri a megbízó utasítás adási jogosultságát, nem következik az, hogy a megbízási szerződés automatikusan munkaszerződésnek minősülne.

A jogirodalomban a megbízási szerződésnek a munkajogi szerződéstől történő elhatározása kérdésre egyedül abban az összefüggésben vetődött ezidáig fel, hogy megbízási szerződéssel ne lehessen munkaviszonyt leplezni annak érdekében, hogy elsősorban a munkáltató a munkaviszonnyal a többletterhektől mentesüljön.

A perbeli esetben azonban ennek az elhatárolásnak a szükségessége fel sem merülhetett, hiszen a hivatásos vadászok egyéni vállalkozóként kötöttek a felperessel szerződést a hivatásos vadászati tevékenység vállalkozás keretében történő elvégzésére, tehát ők a tevékenységükkel kapcsolatos adózási kötelezettségeknek ennek megfelelően voltak kötelesek eleget tenni.

Ha ezt a megbízási keretszerződést az egyéni vállalkozók esetében is munkaviszonnyá lehetne minősíteni, akkor ez az ügyben eljáró adóhatóságokra további kötelezettséget is terhelne, hiszen a munkaviszony következtében meg kellene állapítaniuk, hogy a felperes nem tett eleget ebből a minősítésből eredő további jogszabályi kötelezettségeinek sem, pl. mint kifizető nem vont le személyi jövedelemadó előleget, nem fizetett társadalombiztosítási járulékot, stb. Ilyen következtetések azonban az adóhatóságok részéről a per alapjául szolgáló esetben a rendelkezésre álló közigazgatási iratok tanúsága szerint fel sem merültek.

A fentebb kifejtetteikből következően a bíróság álláspontja szerint a felperes és a hivatásos vadászok között létrejött szerződés nem munkaszerződés, hanem megbízási keretszerződés, amelyben a hivatásos vadászok egyéni vállalkozóként nyújtottak szolgáltatást a felperes részére, a szolgáltatásról az Áfa. törvény rendelkezéseinek megfelelően számlát állítottak ki és ebben a számlában az áthárított általános forgalmi adó mértékét feltüntették. Ezek a számlák az általános forgalmi adóról szóló 1992. évi LXXIV. törvény rendelkezéseinek megfelelőek, így azok a felperesnél az Áfa.tv. 35. § (1) bekezdés a.) pontja értelmében az adólevonási jog gyakorlásához felhasználhatók, hiteles dokumentumoknak minősülnek.

Ennek következtében jogszabálysértő, hogy az adóhatóság a levonási jogosultságot érvényesülni nem engedte, ezért ezt a jogszabálysértő határozatot a bíróság az Art. 143. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta és a hivatásos vadász egyéni vállalkozók által kiállított számlákban szereplő általános forgalmi adó összegével a felperes terhére megállapított adókülönböt és adóhiányok összegét ennek következtében az adóbírság és késedelmi pótlék összegét is csökkentette.

Ennek következtében a felperes a kereseti kérelme szerint teljes egészben pernyertes lett, ezért az alperes köteles a felperesnek perköltséget fizetni a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 78. § (1) bekezdése alapján, amely perköltség összegét a bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdés rendelkezése alkalmazásával határozta meg az ügyvédi képviselőre tekintettel.

A pervesztes alperes személyes illetékmentessége következtében a perben feljegyzett kereseti illetéket a 6/1986. (VI. 25.) IM. rendelet 14. §-a alapján viseli az állam.

Az ítélet elleni fellebbezési jogosultság kizárása a Pp. 340. § (1) bekezdésén alapul.

Balassagyarmat, 2011. július 6.

Dr. Takács László sk.
bíró

A kiadmány hitelül:
kiadó